

Sygn. akt: I C 267/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSR del. Katarzyna Sztymelska
Protokolant:	Anna Bandyk

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa L. N.

przeciwko P. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

SSR del. Katarzyna Sztymelska

I C 267/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 czerwca 2015 roku L. N. domagał się zasądzenia od P. S. kwoty 81.382,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2015 roku oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego. Powód w uzasadnieniu argumentował, iż dnia 19 maja 2015r. zawarł umowę przelewu wierzytelności mocą której nabył wierzytelność przysługującą M. O. (1) w stosunku do pozwanego w wysokości 81.382,60 zł z tytułu błędnie przekazanych środków pieniężnych przez firmę (...) Spółkę z o.o. w K. na konto firmowe pozwanego. Cedent M. O. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał usługę na rzecz Spółki (...) w K. stosownie do zawartej uprzednio umowy, w której błędnie wpisano numer rachunku faktycznie należącego do pozwanego. W konsekwencji zobowiązana spółka dokonała zapłaty na konto pozwanego. P. S. pomimo bliskich stosunków gospodarczych z cedentem nie zwrócił mu błędnie przelanej kwoty lecz wystawił dowód wypłaty na kwotę 81.382,60 zł, który przedstawił M. O. (1) do podpisu. Ostatecznie M. O. (1) dokonał więc przelewu wierzytelności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia na powoda, który dnia 1 czerwca 2015r. wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty.

Dnia 23 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę 81.382,60 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Pozwany P. S. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w uzgodnionej między pozwanym, a jego pełnomocnikiem kwocie 7.200

zł. W swoim sprzeciwie pozwany argumentował, iż powód nie ma legitymacji do dochodzenia roszczenia ponieważ wierzytelność dochodzona pozwie nie istnieje i nie istniała już w dacie zawarcia umowy przelewu. Pozwany podkreślił, iż przekazał M. O. (1) dochodzoną w pozwie kwotę do rąk własnych w obecności świadka. Strona pozwana nadto podnosiła, iż M. O. (1) celowo w rozliczeniach ze spółką (...) w K. podał numer konta pozwanego ponieważ jego rachunki podlegały zajęciu komorniczemu. Cedenta M. O. (1) i pozwanego łączyła umowa najmu obiektów przy ul. (...) w G. Ł., a ponadto dnia 26 marca 2014r. doszło między nimi do zawarcia umowy sprzedaży tej nieruchomości.

Sąd ustalił, co następuje:

Cedet M. O. (1) prowadził działalność gospodarczą – Zakład Usługowo Handlowy (...) w G., w którym zatrudnił pozwanego P. S. jako kierownika budowy.

W dniu 8 stycznia 2013 roku w K. M. O. (1) zawarł ze Spółką z o.o. (...) z siedzibą w K. umowę o dzieło Nr (...) której przedmiotem była dostawa i montaż ślusarki stalowej. Umowa określała (§4 ust. 3 k. 166), iż zleceniodawca Spółka (...) wypłaca zleceniobiorcy należne wynagrodzenie w przeciągu 18 dni roboczych od wpłynięcia rachunku, po uprzednim jego sprawdzeniu i zaakceptowaniu. Upoważnionym przedstawicielem do zawarcia i wykonania przedmiotowej umowy ze strony zleceniobiorcy (...) Zakładu Usługowo – Handlowego (...) był P. S. (§22 ust. 1 umowy k. 170). Przedstawiciele, w tym P. S., byli również upoważnieni do podejmowania wszystkich związanych z umową czynności prawnych (§ 22 ust. 2 umowy k. 170). Strony zawarły dwa aneksy do umowy. W pierwszym z dnia 15 marca 2013r. wprowadzono zapis, iż zleceniobiorca nie może bez zgody zleceniodawcy i inwestora przenieść wierzytelności wynikającej z tej umowy na osobę trzecią, a w drugim aneksie zwiększono zakres prac objętych zleceniem. Dnia 9 maja 2013r. przedsiębiorca M. O. (1) wystawił fakturę Nr (...) (k. 178) za wykonanie usługi z umowy o dzieło nr (...) wskazując jako formę płatności przelew na rachunek w banku (...), który stanowił konto firmowe pozwanego prowadzącego od marca 2013r. działalność gospodarczą pod nazwą S- (...) P. S.. Dokument faktury przygotowała A. P. sekretarka zatrudniona u cedenta w firmie (...) w latach 2007-2013, a od września 2013r. zatrudniona u pozwanego w przedsiębiorstwie S- (...). Dnia 3 czerwca 2013r. wpłynął przelew od Spółki (...) kwoty 81.320,60 zł na konto wskazane na fakturze - przedsiębiorstwa pozwanego w banku (...) o numerze (...). Dnia 4 czerwca 2013 pozwany wypłacił z własnego konta wskazaną kwotę. W obecności A. P. w biurze przy ul. (...) pozwany przekazał cedentowi pieniądze.

A. P. w tym okresie faktycznie pracująca zarówno dla cedenta jak i pozwanego, we wspólnym biurze tych firm, sporządziła również dowód wypłaty M. O. (1) kwoty 81.323,60 zł opatrzony datą 4 czerwca 2013r. z adnotacją „zwrot błędnie wypłaconej gotówki z firmy (...) za fakturę (...)”. W rubrykach wystawca, sprawdzający i zatwierdzający figuruje pieczęć S- (...) P. S.. Na dokumencie brak jest jakichkolwiek podpisów, a także pieczęci przedsiębiorstwa (...) w miejscu „kwotę powyższą otrzymałem”. Powstało kilka takich dowodów wypłaty, z różnymi datami wystawienia.

Od marca 2013r. P. S. wynajmował od przedsiębiorstwa (...) obiekty przy ul. (...) w G. Ł.. Remontował jedną z hal przy ul. (...). Od wiosny 2013r. zarówno pozwany jak i cedent prowadzili jedno biuro przy ul. (...) w G.. Korzystali z jednego komputera, a ich wspólną sekretarką/fakturzystką była A. P.. Pozwany kupił nadto od cedenta maszyny oraz pojazdy. P. S. zatrudnił dawnych pracowników zatrudnionych u M. O. (1) w ramach przedsiębiorstwa (...). Rok później 26 marca 2014r. M. O. (1) sprzedał pozwanemu nieruchomość położoną w G. przy ul. (...) stanowiącą działkę gruntu o powierzchni 1366 m² wraz częściami składowymi: budynkiem warsztatu murowanym o powierzchni 275 m², budynkiem warsztatowo-garażowym murowanym o powierzchni 178m², budynkiem byłego magazynu trzykondygnacyjnym o powierzchni 451,50 m². Nieruchomość obciążona była hipoteką zwykłą oraz łączną kaucyjną, a także w dziale III księgi wieczystej nieruchomości widniała wzmianka o wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Pozwany nabył od cedenta opisaną nieruchomość za kwotę 340.000 zł, przy czym kwota ponad 300.000 zł została przekazana bezpośrednio wierzycielom Bankowi (...) S.A. w W. oraz Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w G.. Przy zawieraniu umowy obecny był również Komornik Sądowy przy SR w Gliwicach P. M., do którego rąk na zlecenie cedenta pozwany zapłacił kwotę 37.403,93 zł na zaspokojenie wierzytelności egzekwowanych w sprawach KM 34/13 i KM 6/14.

Jeden z wierzycieli M. O. (1) – Ocynkownia (...) w Ż. wystąpiła przeciwko pozwanemu z powództwem w trybie art. 527 k.c. o uznanie czynności sprzedaży ruchomości - samochodów i maszyn - za bezskuteczną z uwagi na działalność M. O. (1) i P. S. ze świadomością pokrzywdzeniem wierzyciela. Powództwo zostało oddalone.

Dnia 22 maja 2015r. M. O. (1) skierował do pozwanego informację o sprzedaży wierzytelności na kwotę 81.382,60 zł z tytułu błędnie przelanych środków, natomiast powód jako cesjonariusz wystąpił z wezwaniem do zapłaty dnia 1 czerwca 2015r.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k. 15,16), umowa o dzieło z dnia 8 stycznia 2013r. wraz z aneksami (k. 165-175), faktura numer (...) wystawiona 9 maja 2013r. (k. 178), dowód wypłaty KW (k. 11), wezwanie do zapłaty z dnia 22 maja 2015r. i 1 czerwca 2015r. (k. 12,13), akt notarialny z dnia 26 marca 2014r. (k. 39-42), wyciągu z rachunku bankowego (k. 43), kopia umowy najmu z dnia 27 marca 2013r. wraz z aneksem (k. 37,38), dokumenty z akt postępowania egzekucyjnego o sygnaturze KM 34/13 i KM 6/14, zeznania powoda (protokół oraz zapis audio wideo z rozprawy w dniu 15 czerwca 2016r k. 159, 162) częściowo zeznania pozwanego (protokół oraz zapis audio wideo z rozprawy w dniu 15 czerwca 2016r k. 159, 162), częściowi zeznania świadka M. O. (1) (protokół oraz zapis audio wideo z rozprawy w dniu 27 kwietnia 2016r k. 117, 124) i częściowo zeznania świadka A. P. (protokół oraz zapis audio wideo z rozprawy w dniu 27 kwietnia 2016r k. 120, 124)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, które z zasady nie były kwestionowane co do ich prawdziwości i stanowiły dowód na okoliczność treści oświadczeń woli w nich zawartych.

Odnośnie dokumentu prywatnego w postaci dowodu wypłaty KW k. 11. należy wskazać, iż nie zawiera żadnych podpisów, został wystawiony przez świadka A. P. w okresie gdy wykonywała ona jednocześnie pracę w ramach działalności prowadzonych przez cedenta i pozwanego oraz dysponowała pieczęciami firmowymi zarówno (...) jak i S- (...). Zeznania świadków czy pozwanego również nie wyjaśniły w jakich okolicznościach oraz kiedy powstał ten dokument, kto jest ostatecznie odpowiedzialny za jego treść oraz formę, dlaczego nie zawiera żadnych podpisów i adnotacji. W konsekwencji Sąd uznał, iż ten lakoniczny dokument nie dowodzi istnienia roszczenia objętego cesją na rzecz powoda oraz nie stanowi dowodu tego, iż środki, które wypłynęły na konto formowe pozwanego nie zostały przez niego zwrócone, bądź w inny sposób rozliczone przez cedenta i pozwanego, przy uwzględnieniu treści pozostałych dokumentów w szczególności bezspornej umowy z dnia 8 stycznia 2013r. (k. 165-170). Dokument KW (k. 11) powołuje się nadto na odmienny numer faktury (...), której nie przedstawiono w toku sprawy, natomiast faktura wystawiona przez cedenta dnia 9 maja 2013r. została opatrzona numerem (...) (k. 178).

Dalece niekonsekwentne, niespójne i lakoniczne są bowiem zeznania cedenta M. O. (2), który nie wskazał z jakich przyczyn będąc znacznie zadłużonym, nie żądał zwrotu kwoty ponad 80.000 zł od swojego dawnego pracownika i kierownika budowy przez niemal dwa lata tj. od maja 2013r. do lutego 2015r. Zeznania M. O. (1) są w znaczącej części niewiarygodne wzajemnie sprzeczne, a przede wszystkim nie korespondują z dowodami z dokumentów. Nie wyjaśnił on również na jakich zasadach współistniały dwie działalności oraz wynajmował pozwanemu nieruchomości, przy ul. (...) wraz z pomieszczanymi gospodarczymi, a także pozwalał remontować jeden z budynków. Z jakich przyczyn i w oparciu o jakie uzgodnienia sprzedał swojemu dawnemu pracownikowi – P. S. samochody, urządzenia, maszyny, a następnie w 2014r. całą nieruchomości. Celowo nie ujawnił jaka była rola pozwanego w wykonaniu umowy o dzieło ze spółką (...), a w szczególności, iż jak wprost wynika z umowy z dnia 13 stycznia 2013. (k. 170) zlecił pozwanemu jej wykonanie oraz podejmowanie wszystkich czynności związanych z umową. Świadomie nie ujawnił, iż na mocy aneksu Nr (...) (k. 172) ustalono, iż zleceniobiorca nie może bez zgody zleceniodawcy i inwestora przenieść wierzytelności wynikającej z umowy na inną osobę, z jakich przyczyn i w jakich okolicznościach powstał przywołany aneks, a ostatecznie czy powyższa okoliczność wpłynęła na bezsporne podanie numeru konta pozwanego przy wystawieniu faktury Nr (...)r. (k. 178).

Z kolei świadek A. P. ostatecznie nie wyjaśniła kto polecił jej sporządzenia dokumentu „dowód wypłaty KW” (k. 11) dlaczego powstało kilka tych dokumentów, na czyje polecenie działała – cedenta czy pozwanego, dlaczego nagrała swoją rozmowę z M. O. (1), w której poruszono kwestie związane z niniejszym procesem. A. P. przez lata zatrudniona w

ramach działalności cedenta (...), a później przez pozwanego została uwikłana w niejednoznaczne rozliczenia między działalnością pozwanego i M. O. (1), które odbywały się przy wyraźnym sprzeciwie części wierzycieli M. O. (1) – w szczególności przedsiębiorstwa w Ż., które skierowało roszczenie w trybie art. 527 k.c.

Oceniając zeznania pozwanego Sąd miał na uwadze, iż również są one nieprecyzyjne co do okoliczności zakupu nieruchomości i ruchomości cedenta, a także nie są konsekwentne i spójne co do wzajemnych powiązań działalności pozwanego S- (...) z działalnością cedenta (...). W tym zakresie Sąd oparł się na jedynym, nie pochodzącym bezpośrednio od pozwanego czy cedenta, bezspornym dokumencie umowie z dnia 8 stycznia 2013r. zawartej między Spółką (...) w K. a M. O. (1) prowadzącym jeszcze wówczas działalność pod nazwą (...).

Całość celowo lakonicznych, niejasnych i nieprecyzyjnych zeznań pozwanego jak i świadków prowadzi do wniosku, iż nie ma mowy o żadnej pomyłce/omyłce lecz o wzajemnych wielopłaszczyznowych zobowiązaniach między podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o wezwanie do udziału sprawie w charakterze pozwanego M. O. (1) (k. 122) na zasadzie art. 194 § 1 k.p.c. Sąd miał na uwadze, iż wniosek pochodził do pozwanego, a zgodnie z utrwalonym orzecznictwem jedynie wniosek o wezwanie osoby w charakterze strony pozwanej pochodzący od powoda jest dla Sądu wiążący. Tymczasem powód domagał się oddalenia wniosku o wezwanie cedenta w charakterze pozwanego, tak więc i tak nie doszłoby do wstąpienia cedenta w miejsce pozwanego. Ponadto ewentualne przyszłe rozliczenia między cedentem a cesjonariuszem były dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia, także w świetle oddalenia powództwa.

Sąd oddalił również wnioski pozwanego o przeprowadzenie dowodu z dokumentów akt postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Gliwicach w sprawie M. O. (1) z wniosku Ocynkowni (...) w Ż., czy informacji Naczelników Urzędów Skarbowych odnośnie toku postępowań egzekucyjnych przeciwko cedentowi oraz uiszczenia przez niego podatku, których dopuszczeniu sprzeciwiał się również powód jako nieistotnych. Przeprowadzone postępowanie wykazało, iż cedent miał szereg zadłużeń, a szczegółowe dane odnośnie charakteru jego innych zobowiązań wobec osób trzecich, czy należności skarbowych są bez znaczenia dla niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje :

Z powództwem o zapłatę kwoty 81.382,60 zł wystąpił L. N. opierając żądanie o umowę cesji niespornej wierzytelności jaka przysługuje cedentowi M. O. (1) wobec pozwanego P. S. z tytułu błędnie przekazanych środków pieniężnych bez podstawy prawnej przez kontrahenta cedenta.

Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika domagał się więc zasądzenia kwoty dochodzonej pozwem podtrzymując, że roszczenie stanowiące przedmiot cesji opiera na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Przeprowadzone w kierunku bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.) postępowanie dowodowe dało jednak wynik negatywny.

Bezsporne jest, iż cedenta M. O. (1) łączyła umowa o dzieło z dnia 8 stycznia 2013r. z kontrahentem Spółką (...) w K. na montaż i dostawę ślusarki stalowej. M. O. (1) dnia 9 marca 2013r. jako prowadzący działalność wystawił fakturę Nr (...) na zapłatę kwoty za wykonanie dzieła wpisując na dokumencie faktury numer rachunku pozwanego – a precyzyjnie przedsiębiorstwa pozwanego, z który łączyły go jak określono w pozwie bliskie stosunki. Uiszczająca zapłatę za dzieło Spółka (...) dokonała po sprawdzeniu przelewu na konto pozwanego, którego imię i nazwisko figurowała na umowie o dzieło z dnia 8 stycznia 2013r. jako upoważnionego do wykonania umowy. Następnego dnia 4 czerwca 2016r. pozwany wypłacił środki ze swojego konta.

W ocenie jednak Sądu nie doszło do żadnej omyłki cedenta przy podaniu numeru konta na fakturze, jak wywodzi strona powodowa. Spółka (...) dokonała przelewu na konto pozwanego ponieważ w umowie o dzieło z dnia 8 stycznia 2013r. łączącej Spółkę (...) z wykonawcą M. O. (1) upoważniono pozwanego P. S. do zawarcia i wykonania niniejszej umowy, a także do podejmowania wszystkich czynności prawnych z umową związanych. Pozwany działając, w oparciu

o łączącą go umowę z cedentem i na zlecenie cedenta wypłacił środki przelane na jego konto i jako zleceniobiorca dokonał ich wydania. Umowa z dnia 8 stycznia 2013r. dowodzi istnienia umowy między cedentem i pozwanym, której obecnie cedent nie ujawnia.

W świetle zebranego materiału dowodowego jest oczywiste, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie sposób mówić o odpowiedzialności pozwanego na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. W rozumieniu art. 405 k.c. korzyść musi być uzyskana bez podstawy prawnej. Jest tak wówczas gdy u jej podstaw nie leży ani czynność prawna ani przepis ustawy ani orzeczenie sądu ani decyzja administracyjna. Z materiału dowodowego wynika jednak, że strony łączy umowa, na mocy której M. O. (1) zlecił pozwanemu zawarcie, wykonanie umowy przedmiotowej o dzieło oraz podejmowanie czynności prawnych związanych z tą umową.

M. O. (1) podał więc na fakturze wystawionej dnia 9 maja 2013r. (k. 178) konto pozwanego do przelewu płatności za wykonane dzieło jako osoby upoważnionej, której sam zlecił wszelkie czynności związane z umową.

Należy wskazać, iż cedenta i pozwanego łączyła umowa zlecenia, która wyklucza stosowanie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. W orzecznictwie dominuje bowiem pogląd, iż roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia jest wyłączone w sytuacji, w której dana kwestia jest regulowana w ramach stosunku umownego. Rozliczenia stron w ramach istniejącego stosunku zobowiązaniowego (np. art. 740 k.c.) nie powinny być okreśną drogą korygowane przez dopuszczenie roszczeń z bezpodstawnego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2013r. III CSK 229/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013r. III CSK 303/12).

Zgodnie z przepisem art. 740 k.c. przyjmujący zlecenie powinien wydać dającemu zlecenie wszystko co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał chociażby w imieniu własnym. Wynika to ze szczególnego stosunku zaufania, jaki dostrzega się pomiędzy stronami umowy zlecenia. Naruszenie omawianego obowiązku stanowi nienależyte wykonanie zobowiązania. Rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą przyjmującego zlecenie (art. 471). Przenosząc powyższe zasady na grunt niniejszej sprawy P. S. przyjmujący zlecenie od M. O. (1) do dokonania określonych czynności w wykonaniu umowy z dnia 8 stycznia 2013r. powinien wydać dającemu zlecenie wszystko co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, chociażby w imieniu własnym. W konsekwencji ewentualna podstawa żądania cedenta (zleceniodawcy) zwrotu przez pozwanego (zleceniobiorcy) tego co uzyskał w wykonaniu zlecenia (kwoty zapłaty) ma swoje źródło w przepisie art. 740 k.c. oraz 471 k.c., a nie w przepisie art. 405 k.c. czyli w ramach roszczeń z bezpodstawnego wzbogacenia. Nie powstało więc roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, a tym samym nie mogło ono stanowić przedmiotu cesji na rzecz powoda.

Pozwany wykazywał, iż kwotę przekazaną na jego konto przez Spółkę (...) zwrócił cedentowi. Ten ostatni po dwóch latach twierdzi, iż nie doszło do zwrotu jednakże podstawy żądania zwrotu należy upatrywać w przepisie art. 740 k.c., a nie okreśną drogą w przez wywodzenie roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. M. O. (1) nie przysługiwała wobec pozwanego bezsporna wierzytelność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, a zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Należy nadto wskazać, iż zgodnie z aneksem Nr (...) do umowy z dnia 8 stycznia 2013r. (k. 172) M. O. (1) nie mógł dokonać przelewu wierzytelności bez zgody zleceniodawcy oraz inwestora, a w konsekwencji wskazanie konta prowadzącego działalność pozwanego mogło mieć na celu ominięcie postanowień aneksu i faktyczne nieujawnienie jeszcze innej umowy łączącej cedenta i pozwanego – przykładowo cesji.

W następstwie Sąd oddalił powództwo wobec ustalenia, że cedenta i pozwanego łączyła umowa zlecenia, tym samym braku przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 405 k.c. tj. istnienia korzyści majątkowej uzyskanej przez pozwanego kosztem cedenta bez podstawy prawnej, a w dalszej kolejności uznania, iż wierzytelność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia stanowiąca przedmiot cesji nigdy nie przysługiwała cedentowi M. O. (1).

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Pozwany domagał się zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według podwójnej stawki, powołując się na uzgodnienia ze swoim pełnomocnikiem. Powyższa okoliczność nie uzasadniała podwyższenia stawki, jak i nakład pracy pełnomocnika czy rodzaj sprawy, wobec czego kwotę tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa ustalono w oparciu o przepis § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w wysokości stawki minimalnej.

SSR del. Katarzyna Sztymelska